

"СНІГИ" МИКОЛИ ТИМЧАКА

Сніги в житті Миколи Тимчака щоразу намітають нові замети роздумів, поетичних рядків. Цього року до дубенського читача врешті з давно небаченими снігопадами прийшла і нова книга Миколи Михайловича, презентація якої відбулась у районній бібліотеці. На зустріч з поетом прийшли дорослі й зовсім малесенькі шанувальники його творчості.

Під сніговим поетичним дахом книги, яка так і називається "Сніги", зібралось відразу три збірки, кожна поезія якої живим небайдужим словом спрямована до читача. Тут і співучасть до рідної землі, тужлива згадка про маму, ніжне звернення до діток, ледь чутний голосочок ненародженого маляти...

В залі бібліотеки зібрались прихильники, друзі по перу, побратими по нелегкому шляху впровадження національної ідеї, настоятель дубенського Свято-Миколаївського собору отець Дмитро та багато інших. Тут не було помпезності, напищеної. Автор з властивою йому критичністю не лише охарактеризував сам себе, як лінивого чоловіка, а й поділився своїми дитячими переживаннями, коли його в дитинстві називали "вишкребок". Не одна проліта дитяча сльоза з цього приводу з роками видалась марною, бо дізнався, що вишкребок - то залишки тіста в діжці, коли українці пекли домашній хліб. Дбайливі жіночі руки зішкрібали їх зі стінок діжки, що б не дай Бог не залишилось того безцінного дару, й формували, що вже виходило. А Микола був останнім сином у багатодітній родині, може, тому йому дісталось всіляких талантів потроху. Бо він і поет, і маляр, і різьбяр, і пісняр, і

художник, і, навіть, іконописець. Лики його святих посміхаються до прихожан доброзичливими мудрими поглядами зі стін багатьох церков нашого краю, проводять нас своїм поглядом і вже здається, що не ми дивимось на них, а вони дивляються в нас. За що слова вдячності і благословення й проголосив на зустрічі майстрові отець Дмитро.

В ті хвилини лунали не лише рядки поезії Миколи, які читав як сам автор, так і шанувальники його таланту, а лунали пісні у виконанні винуватця зібрання, бо більше десяти віршів вже покладені ним же на музику. Тут були і рядки, присвячені самому Тимчаку. Микола Пшеничний прочитав "Малюй, Миколо, Роксолану...", а також народжені прямо на зустрічі слова початківця-поета - студентки педагогічного коледжу...

З'ясувалось також, що цей "лінивий" чоловік має пряме відношення й до впорядкування Тарасового джерела біля Підлужжя, яке він не лише увіковічнив картиною "Тарас біля джерела", а й причетний до вербицьки, гілочка - донечка якої під час

акції "Тарасовими шляхами", проведеної нашою газетою в серпні 2004 року, була завезена на святу канівську землю і, сподіваємось, пустила там своє коріння.

Поезія, спогади, чарівний звук гітари, добрі сердечні слова друзів і шанувальників налаштували на ліричний лад так, що дехто з присутніх не захотів розлучатись з книжкою "Сніги", тому й, не запитавши дозволу, прихопив з собою бібліотечну книгу. Однак кажуть, що це добра прикмета, бо книга не лише визнана народом, а й сама пішла в народ й прийнята ним.

Сніги, які лежали на вулицях міста, не змогли зав'язати теплої дружньої атмосфери зустрічі, як, сподіваємось, не зможуть надовго замести дорогу зустрічі читачів з новою книгою Миколи Тимчака.

Е. Осіння.